

Predmet: Fazlija Ajdari i dr. – Gnjilanska grupa

Poslovni broj predmeta: K-Po2 33/10 I K-Po2 43/10

Glavni pretres: 17.12.2009.

Izveštaj: Gojko Pantović, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedoka oštećenog Dejana Ristića

U predopnevnim časovima 23.07.1999. godine pripadnici američkog KFOR-a došli su ispred kuće njegovih babe i dede u Kosovskoj Kamenici/Kamenicë. Ušli su u kuću, uhapsili oca, majku, dedu i babu i pretresli dedinu i očevu kuću, udaljenu oko 80 metara. Uzeli su neke stvari iz kuća i odveli svo četvoro u zgradu pošte u Kosovskoj Kamenici/Kamenicë, u kojoj je KFOR bio stacioniran. Otac je tada nosio šarenu košulju, platnene pantalone i bio je u papučama. Dedu, babu i majku su ubrzo pustili dok su oca Svetozara zadržali. Pripadnici američkog KFOR-a odveli su ga u Gnjilane/Gjilan a odatle u vojnu bazu *Bondsteel* kod Uroševca/Ferizaj. Uveče 27.07.1999. godine Svetozara su ponovo odveli u Gnjilane/Gjilan, gde su hteli da ga oslobode, ali se on usprotivio jer je bio bez novca i na snazi je bio policijski čas. Tada se javio svedokovoj majci i rekao da će ga pustiti sledećeg jutra i da će otići kod braće Dobrivoja i Tomislava, koji su živeli nedaleko od autobuske stаницe u Gnjilanu/Gjilan. Sutradan [28.07.1999.] se ponovo javio i tada mu je surtuga rekla da ne kreće za Kosovsku Kamenicu/Kamenicë jer je opasno i da sačeka konvnoj Srpske pravoslavne crkve i da sa njima ode u Korminjane/Kormnjan. Otac je pričao sa Dobrivojem i rekao mu da su ga od trenutka kada je izašao iz pritvora u Gnjilanu/Gjilan pratila dva nepoznata lica. Otišao je do crkve i raspitao se za konvoj i saznao da tog dana konvoj neće ići. Sledećeg dana [29.07.1999.] otišao je ponovo do crkve i dobio isti odgovor. U međuvremenu u Gnjilane/Gjilan je došao njegov brat Vitomir i pozvao ga da zajedno krenu u Donje Korminjane/Kormnjan. Dobrivoje ih je upozoravao i molio da ne idu jer je opasno, ali ga nisu poslušali i otišli su prema autobuskoj stanici. Od tada im se gubi svaki trag. Njihov nestanak prijavili su svim institucijama, ali nisu dobijali nikakvu informaciju.

Kada su njih dvojica nestali svedok je bio u Beogradu. Telefonom se čuo sa prvim komšijom Shefqetom Maliqi i pričali su o tome kako Svetozar nikom ništa loše nije učinio i kako je pomogao mnogim Albancima za vreme bombardovanja. Shefqet mu je odgovorio da je to istina i da je to rekao kad su ga pitali za Svetozara. Pitao ga je ko je pitao za Svetozara i tada je Shefqet zanemio i spustio mu slušalicu. Od tada nije mogao da stupi u kontakt sa njim. Zna da je njegov stric kontaktirao jednu albansku porodicu čijem je detetu Svetozar spasio život i da su mu rekli da ih više ne zovu i ne traže ništa od njih jer će u suprotnom nastradati njihova porodica. Od nekih rođaka čuo je da su otac i stric zatvoreni u Internatu u Gnjilanu/Gjilan i da će ubrzo biti pušteni, ali se to nije desilo. Nisu imali nikakva saznanja do 2004. godine kada su im javili da je ekshumirano telo Vitomira. Pronašli su ga u krugu gnjilanske bolnice u kontejneru, zajedno sa još osam tela. Njegovo telo preuzeli su početkom 2006. godine i sahranili su ga u Donje Korminjane/Kormnjan i Poshtëm. Svetozara su sahranili u aprilu 2006. godine na grolju u Kosovskoj Kamenici/Kamenicë.

Njegov otac bio je trgovac i bili su bogati. U trenutku kada su pripadnici KFOR-a vršili pretres, u kući su imali oko 15000 eura i nešto zlata. Ništa od toga nisu zatekli nakon što su pušteni iz pritvora. Ne zna zašto je otac kidnapovan i ubijen. Znao je odlično albanski jezik i

poznavao je dosta Albanaca. Za vreme rata bio je u civilnoj odbrani i sve vreme je proveo kod kuće u Kosovskoj Kamenici/Komeničë.